

В. К. Грищук

Навчально-науковий інститут права та психології
Національного університету “Львівська політехніка”,
д-р юрид. наук, проф., академік АНВО України,
член-кор. НАПрН України

ТЕОРЕТИЧНІ КОНЦЕПТИ СУЧАСНИХ РЕФОРМАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

© Грищук В. К., 2014

Розглянуто теоретичні питання щодо удосконалення політичної системи України, зокрема, питання державного устрою, законотворчості Всеукраїнського референдуму, оптимізації повноважень Президента України, структури і правових засад діяльності Верховної Ради України, концептуальні підходи до створення Кодифікаційної Комісії України.

Ключові слова: державний устрій, законотворчість, законодавча діяльність, виборча система.

В. К. Грищук

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ КОНЦЕПТЫ СОВРЕМЕННЫХ РЕФОРМАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ В УКРАИНЕ

Рассмотрены теоретические вопросы совершенствования политической системы Украины, в частности вопросы государственного устройства, законотворчества, Всеукраинского референдума, оптимизации полномочий Президента Украины, структуры и правовых основ деятельности Верховной Рады Украины, концептуальные подходы к созданию Кодификационной Комиссии Украины.

Ключевые слова: государственное устройство, законотворчество, законодательная деятельность, избирательная система.

V. K. Hryshchuk

THEORETICAL CONCEPTS OF MODERN REFORM PROCESS IN UKRAINE

Theoretical statements as to improvement of the political system of Ukraine are considered. In addition, the question of the state order, the law making of pan-Ukrainian Referendum, the optimization of authorities of the President of Ukraine, the structure and legal principles of activity of the Verkhovna Rada of Ukraine, the conceptual approaches related to the creation of the Codification Commission of Ukraine are analyzed.

Key words: state order, lawmaking, legislation activity, election system.

Постановка проблеми. Революція гідності, що відбулася в Україні, відкрила нові можливості для реформування політичної системи України. До того ж потрібно констатувати складність політичної і економічної ситуації в Україні через причини суб'єктивного і об'єктивного характеру. У спадок від попередників новообраному Президентові України та новому Кабінету Міністрів України залишилися побудовані на корупційно-бюрократичних засадах, неефективні економіка і державно-політична система суспільства. Причому остання обставина є визначальною. Вона є істотним, потужним гальмом реформації економічної системи. Сьогодні вже очевидно, що “косметичним ремонтом” тут не обійтись, бо це нічого не змінить. Потрібна радикальна, системна, сутнісно-організаційна і негайна реконструкція механізму основних засад управління державою і

суспільством. Лише такий підхід дасть змогу корінним чинном раціоналізувати усі сфери суспільного життя, змінити долю країни, вивести її на прогресивний шлях розвитку.

Мета дослідження – виробити оптимально-раціональні пропозиції щодо реформування політичної організації суспільства через удосконалення конституційного устрою України.

Стан дослідження. У юридичній літературі окремі питання цієї проблематики розглядають численні наукові праці. Однак комплексного, всебічного аналізу цих проблем, співзвучних сучасному стану викликів реформаційних процесів, не здійснено. Тим більше, відсутні пропозиції щодо радикальної зміни політичної організації українського суспільства з метою забезпечення його поступального, прогресивного розвитку.

Виклад основних положень. “Перезавантаження” влади не зможе, як видається, дати очікуваних результатів, якщо воно здійснюватиметься на старих “напіврадянських” правових засадах. Наприклад, нові вибори Верховної Ради України проведено на старих правових нормах, що не призвело до істотної зміни її якісного складу. Значна кількість народних депутатів попередньої Верховної Ради знову обрана до нового її складу. Крім того, обрано багато народних депутатів, які, не наділені яскраво вираженою проукраїнською ментальністю.

Враховуючи причини ситуації, що склалась, пропонується бачення послідовних кроків на цьому шляху у вигляді таких, незвичних для широкого загалу, нестандартних концептуальних тез.

Необхідна **реструктуризація (демонополізація) законодавчої влади** та перехід до **законотворчого плюралізму** створення **механізму законодавчих рівноваг**, що слугуватиме подальшій реалізації конституційних принципів народовладдя, стане додатковою гарантією стабільності законодавчої діяльності, а отже, і стабільності влади та суспільства. У цьому контексті є можливим бачення трьох суб’єктів законотворчості: а) Всеукраїнський референдум; б) Президент України; в) Верховна (в можливій перспективі – Національна, Народна) Рада України.

Кожен з цих суб’єктів може урівноважувати іншого, виконуючи свої повноваження. Очевидно, що у цьому випадку можна говорити не про президентську, парламентську, президентсько-парламентську, парламентсько-президентську республіку, а з врахуванням того, що буде сказано далі, – про **народну республіку**. І головне – зникне можливість, коли суспільство може стати заручником перманентної парламентської кризи.

Всеукраїнський референдум. У сучасних державах північної частини Європи усе частіше використовується референдум як безпосередній інструмент народовладдя, здатний, зокрема, гармонізувати множини суспільних інтересів, коригуючи, урівноважуючи позицію Верховної Ради України з тих чи інших суспільно значущих питань.

Важливе значення інститут Всеукраїнського референдуму матиме також для ефективного забезпечення виконання своїх функцій Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Конституційним Судом України.

Відповідно до ст. 5 та 38 Конституції України, Всеукраїнський референдум потрібно наділити законодавчими повноваженнями шляхом прийняття на Всеукраїнському референдумі закону “Про Всеукраїнський референдум в Україні”.

Про організацію проведення Всеукраїнського референдуму Президент видає Указ Президента України. Верховна Рада України приймає спеціальну постанову. А для проведення Всеукраїнського референдуму за народною ініціативою необхідна відповідна кількість підписів громадян і рішення Центральної виборчої комісії. Прийняті на Всеукраїнському референдумі закони доцільно підписувати Президентом України та Голові Центральної виборчої Комісії.

Ці закони повинні мати статус **Конституційних законів**, наділених **найвищою юридичною силою** в ієрархії законів. З врахуванням необхідності **логічно-послідовного підходу щодо прийняття Конституційних законів, до першочергових**, якщо йти за максимумом бажаного, можна зарахувати такі з них: 1) “Про владу в Україні”; 2) “Про Президента України”; 3) “Про Народні Збори України”; 4) “Про Верховну Раду України”; 5) “Про Державну Кодифікаційну

Комісію України”; 6) “Про Кабінет Міністрів України”; 7) “Про суд і судівництво в Україні”; 8) “Про органи охорони правопорядку в Україні”; 9) “Про оборону України”; 10) “Про місцеве самоврядування в Україні”; 11) “Про вибори в Україні”; 12) “Про правотворчість в Україні”.

Власне через Конституційні закони народ як носій суверенітету і єдине джерело влади може визначати принципи організації того чи іншого органу, наділити його відповідною компетенцією, повноваженнями, визначати процедурні питання певного виду діяльності, які ніхто, крім нього, цих засад не зможе змінити.

Конституція України. Теоретично, в правовому полі, Конституція України **може бути прийнята:**

1. Всеукраїнським референдумом. Варіант прийняття Конституції України на Всеукраїнському референдумі є **найвигіднішим**. Він забезпечить **найвищу її юридичну силу**. У цьому випадку, вочевидь, немає необхідності в наявності надто широкого інституту Конституційних Законів. Верховна Рада України в такий спосіб не зможе вносити зміни до Конституції України, що також може забезпечити її відносну стабільність, а отже, і стабільність та ефективність системи влади, стабільність і керованість політичної ситуації в державі загалом.

2. Верховною Радою України. За такого підходу, Конституція України має відповідати названим вище **Конституційним Законам**, як найвищої юридичної сили законам, оскільки вони прийняті безпосередньо народом. У цьому варіанті **Конституція України матиме другу за значущістю юридичну силу** в системі нормативних актів держави. Зміни та доповнення до Конституційних Законів, зрозуміло, можливо буде вносити лише через Всеукраїнський референдум. Верховна Рада України, як уже зазначалося, не матиме такого права, що сприятиме відносній стабільності Конституційних Законів, а отже, і стабільності та ефективності системи влади, стабільності політичної ситуації в державі загалом.

Закон “Про референдум в Україні” має легалізувати законодавчу владу народу. Не Верховна Рада України має визначати законодавчі і владні повноваження усіх гілок державної влади. Народ як суверен, єдине джерело державної влади, уповноважений визначати у названих вище Конституційних Законах, чи відразу у Конституції України **усі принципи організації системи органів влади в державі, їх повноваження**, насамперед також повноваження Верховної Ради України. Такий підхід, як уже зазначалося, уможливить стабілізувати правове регулювання на цьому найвищому рівні, чітко виробити межі законодавчих повноважень названих вище трьох суб’єктів законотворчої діяльності, а відтак і нормалізувати суспільне життя загалом, запобігти колапсу влади в умовах можливої парламентської кризи.

Скептики твердять, що народ нібито нездатний приймати закони, йому важко розібратися у складних хитросплетіннях механізму правового регулювання, але те саме можна сказати і про Верховну Раду України, де майже немає кваліфікованих депутатів-юристів. Друге, а чи потрібно в Конституційних Законах чи Конституції вписувати найдрібніші деталі правового регулювання? Очевидно, що ні. У них мають міститися зрозумілі для усіх **принципи регулювання** тих чи інших суспільних відносин. Третє, а чи справді народ перебуває у такому стані? Його інтелектуальний державницький потенціал, як засвідчив Майдан, достатньо високий. І ще одне – потрібен спеціальний державний орган – **Кодифікаційна Комісія України** (див. далі), яка була б здатна розробляти зрозумілі і якісні закони, що, без сумніву, сприятиме усуненню суперечностей та прогалин у правовому регулюванні, посиленню ефективності державної влади на шляху реформаційних процесів.

Президент України. Президентів України, як уже зазначалось, необхідно надати право видання указу про призначення Всеукраїнського референдуму.

За Президентом України необхідно залишити право внесення до Верховної Ради України проектів законів України, які повинні бути розглянуті у першочерговому порядку **впродовж одного її робочого тижня**.

Президента України потрібно, в умовах можливої парламентської кризи, наділити правом видання указів, які регулюватимуть питання у певній сфері суспільних відносин, за винятком питань, регулювання яких зараховано до компетенції Всеукраїнського референдуму. Ці Укази

Президента України мають діяти до того часу, поки Верховна Рада України не прийме закон з цього питання і коли він набуде чинності. Це забезпечить безперервність законодавчого процесу, оперативність реагування законодавчої влади на назрілі інтереси і потреби суспільного розвитку, а отже, і ефективність реформаційних процесів.

Такі укази Президент України повинен мати право видавати також у тому випадку, коли виявиться, що діяльність Верховної Ради України буде заблокована. **Суспільні процеси в ситуаціях можливої парламентської кризи повинні розвиватися у правовому полі, яке забезпечить Президент України.**

Президент України, як уже зазначалося, має підписувати закони України, прийняті Всеукраїнським референдумом, Верховною Радою України. У випадках, коли прийнятий Верховною Радою України закон не відповідатиме чи суперечитиме Конституційному Закону, Конституції України, міжнародному праву, або коли він міститиме істотні прогалини у правовому регулюванні чи суперечливі положення, Президент України відмовляє у його подальшому розгляді.

Варіант. Президент надсилає цей закон до Державної Кодифікаційної комісії для висновку щодо відповідності прийнятого Верховною Радою закону Конституційному закону, Конституції України, міжнародному праву, правилам законодавчої техніки. За наявності вищезгаданих невідповідностей та суперечностей, викладених у висновку Державної Кодифікаційної Комісії, Президент повертає такий закон разом з цим висновком до Верховної Ради для доопрацювання і подальшого розгляду.

Отже, у разі запровадження вищенаведених принципів, Президент матиме реальні можливості для забезпечення безперервності і ефективності законотворчого процесу з метою оперативного правового реагування на виклики прогресивного розвитку держави і суспільства.

Верховна Рада України. В Інтернеті та інших засобах масової комунікації, в наукових джерелах висловлено чимало істотних претензій до організації та діяльності Верховної Ради України. Зокрема, що вона: **а)** є необґрунтовано великою за чисельністю, а кошти держави в умовах кризових явищ обмежені. У США, наприклад, на 314 млн населення 435 осіб – у Палаті представників та 100 осіб – у Сенаті. У Російській Федерації на більш ніж 143 млн населення 450 осіб у Державній Думі та 166 осіб – у Раді Федерації. Федеративна Республіка Німеччина – 622 особи в Бундестазі та 69 осіб – у Бундесраті за чисельності населення 83 мільйони. **“Перебір” кількості депутатів в Україні на 46 млн (?) населення очевидний**, не кажучи вже про фактор фінансової спроможності української держави; **б)** діє не оперативно в часі, маючи надмірно бюрократизовану процедуру прийняття законів, – кілька їх читань, а тому законодавство нерідко відстає від потреб розвитку суспільства; **в)** є непрофесійною за якісним складом народних депутатів – відсутність, як правило, належної юридичної освіти, професійного досвіду застосування права, високих моральних якостей; **г)** використовується окремими народними депутатами як “схованка” від можливих переслідувань за протиправну діяльність; **д)** є окремим народним депутатам надійним щитом для збереження і примноження майнових статків, нерідко набутих нечесним чи незаконним шляхом; **е)** за морально-етичною поведінкою окремих народних депутатів, як під час проведення засідань Верховної Ради, так і поза її межами, не відповідає цивілізованій уяві про орган державної влади, тим більше законодавчий; **є)** має низький рівень участі багатьох народних депутатів в роботі Верховної Ради; **ж)** перетворилася в політико-економічний клуб “за інтересами”, де **переважає політична демагогія**; **з)** має в своєму складі **“вічних”** депутатів, які обиралися до Верховної Ради багаторазово, а ефекту від їхньої роботи не видно; **и)** фактично **відмежувалася від народу** через прийняте нею ж законодавство. Народ не має реальної можливості впливати як на обраних ним народних депутатів, так і на діяльність Верховної Ради загалом; **і)** періодично “впадає в кризовий стан”. Виникає питання: **Чому за все це повинен платити народ** та ще й в умовах, коли не вистачає коштів на елементарні потреби життя людини: медичне обслуговування і освіту?

Отже, сьогодні вже немає сумніву, що Верховна Рада України в наявному організаційному кількісно-якісному варіанті є малокомпетентним, громіздким, заполітизованим, непрофесійним, неоперативним, суперечливим у своїх діях, невинувато дорогим і малоефективним органом

держави. Через це вона нерідко гальмує прогресивний розвиток усього суспільства. **Отже, сама ідея парламентаризму**, в особі такого варіанта Верховної Ради України у такому її кількісно-якісному складі, а також з таким правовим статусом, формами і методами діяльності, як справедливо вбачається, **виявилася значною мірою скомпрометованою.**

Сьогодні **правове становище** Верховної Ради України **гіперболізоване**, перебільшене самою Верховною Радою України – **“своя рука – Владика”**. Вона необґрунтовано **домінує** над іншими гілками влади. **Розподіл повноважень між ними** в такий спосіб розбалансований. **Гілки влади мають бути рівноправними у джерелі легітимності своїх повноважень**, які вони повинні отримати безпосередньо від носія суверенітету і єдиного джерела влади – народу через Конституційні Закони або через Конституцію України. Отже, вони повинні мати партнерські відносини, а не за принципом “старшого брата”. Відмінність між ними – лише за функціональними повноваженнями – кожна виконує свою ділянку роботи.

Верховна Рада України не повинна мати права **наділяти саму себе, а, особливо, інші гілки влади владними повноваженнями**, визначати свій і їхній правовий статус. Нині фактично інші гілки влади **певною мірою залежні від Верховної Ради України**. Вона є ніби **домінуючим центром** влади, що суперечить засадам поділу влади на законодавчу, виконавчу та судову.

Владні параметри Верховної Ради України, враховуючи вищенаведене, **слід урівноважити, оптимізувати до розумних меж**, внаслідок чого вона не зможе приймати закони всупереч Конституційним Законам і Конституції України. Якщо Конституція України буде прийнята Всеукраїнським референдумом, то Верховна Рада України, як уже зазначалося, також не матиме права вносити до неї зміни. Це значною мірою вплине на забезпечення стабільності конституційних принципів правового регулювання, а отже, стабільності системи влади, підвищить її ефективність, забезпечить стабільність суспільної ситуації, а в підсумку – ефективність реформаційних процесів.

Через **Всеукраїнський референдум** потрібно вирішити такі організаційно-правові **питання забезпечення якості законодавчої роботи** Верховної Ради України:

1) про відхід від системи виборів депутатів “у сітках” (гуртом) **за партійними списками чи то відкритими, чи то закритими**. Запропонована система партійних виборів **скомпрометувала себе** через корупцію, кумівство, продаж місць у Верховній Раді України (за місце у списку), підкуп виборців та інших ганебних вчинків. Як показала практика, партії включали до своїх списків не завжди тих, хто становить інтелектуальний потенціал України, і може забезпечити високу якість законодавства. Виявилось, що попри демагогічні запевнення про політичну відповідальність партій, **вони реально ні за що не відповідають.**

Крім того, партії, які становлять десь 4–5 % від чисельності українського населення (нерідко їх чисельність є “дута”), фактично узурпували владу, що є грубим порушенням засад демократії. **Вихід із ситуації – партії мають висувати своїх кандидатів у виборчих округах, на рівні з іншими суб’єктами виборчого процесу**, і власне там доводити якісні переваги свого кандидата. Думаємо, що це треба врахувати у законодавстві про вибори;

2) про запровадження виборчих цензів до кандидатів у депутати (освіта, вік, практичний стаж роботи, суспільно-моральна характеристика, відсутність притягнення до кримінальної відповідальності за умисні злочини, кількість разів обрання депутатом Верховної Ради України. Такі цензи широко використовуються у багатьох штатах США та в інших державах;

3) про кількісний склад Верховної Ради України: 450, 300 чи 150 народних депутатів. Можна з впевненістю сказати, що народ проголосує за її склад зі 150 народних депутатів. Тобто **по шість народних депутатів від кожної адміністративно-територіальної одиниці (області, АР Крим);**

4) про роботу депутатів на постійній оплатній основі чи у сесійному порядку і на безоплатній основі, як це було за часів УРСР. Відповідь Всеукраїнського референдуму на це питання також не важко спрогнозувати;

5) чи має користуватися народний депутат правом недоторканості? Питання контраверсійне, але відповідь більшості народу за підсумками Всеукраїнського референдуму буде, очевидно, негативною;

б) скільки разів одна й та сама особа може обиратися до Верховної Ради України?
Очевидно, що, як і Президент України, – не більше двох разів, що може підтвердити Всеукраїнський референдум.

Враховуючи вищенаведене, на згаданий Всеукраїнський референдум можна запропонувати, зокрема, такі питання:

1. Чи вважаєте Ви, що Всеукраїнський референдум має бути найвищим законодавчим органом України, і що закони, які прийняті ним, повинні мати найвищу юридичну силу:

а) так; б) ні.

2. Хто, на Вашу думку, повинен мати право ініціювати Всеукраїнський референдум: Президент України; Верховна Рада України – не менше як 2/3 голосами від її складу; Президент України; Центральна виборча комісія.

3. Хто, на Вашу думку, має підписувати закон, прийнятий Всеукраїнським референдумом: Президент України і Голова Центральної виборчої комісії; Голова Центральної виборчої комісії.

4. Чи вважаєте Ви, що Верховна Рада України має складатися з двох палат: Палати представників і Сенату:

а) так; б) ні.

5. Яким, на Вашу думку, має бути кількісний склад Верховної Ради України:

150 народних депутатів;

300 народних депутатів;

450 народних депутатів.

6. Скільки разів, на Вашу думку, одна і та сама особа може обиратися народним депутатом:

1 раз;

2 рази;

без обмеження кількості разів.

7. Чи згодні Ви з тим, що кожна адміністративна область і Автономна Республіка Крим України має бути представлена в обох палатах Верховної Ради однаковою кількістю народних депутатів:

а) так; б) ні.

8. Чи згодні Ви з тим, що кандидатом у народні депутати до Верховної Ради України може бути лише громадянин України, який постійно проживає на території України:

упродовж останніх 20 років;

упродовж останніх 25 років.

9. Чи вважаєте Ви, що кандидатом у народні депутати до Верхньої Палати Верховної Ради України (Сенату) може обиратися лише громадянин України, який має вищу юридичну освіту і не менше 15 років правозастосовної практики чи наукової роботи:

а) так; б) ні.

10. Чи вважаєте Ви, що кандидатом у народні депутати до Нижньої Палати представників Верховної Ради України (Палати представників) може обиратися лише громадянин України, який має вищу юридичну освіту і не менше 15 років правозастосовної практики чи наукової роботи:

а) так; б) ні.

11. Чи згодні Ви з тим, що кандидатом у народні депутати до Верховної Ради України не може бути громадянин України, який притягався до кримінальної відповідальності за умисні злочини:

а) так; б) ні.

12. Чи вважаєте Ви, що вибори до Верховної Ради України за партійними списками є недоцільними, що партії повинні висувати своїх кандидатів у депутати безпосередньо у виборчих округах і там боротися за голоси виборців:

а) так; б) ні.

13. Який орган держави, на Вашу думку, має приймати Конституцію України і вносити до неї зміни:

Всеукраїнський референдум;

Верховна Рада України;

14. Як, на Вашу думку, повинен працювати у Верховній Раді України народний депутат: лише під час сесій Верховної Ради України, а в інший час – у виборчому окрузі; постійно у Верховній Раді України.

15. На яких фінансових засадах має здійснюватись діяльність народного депутата: на безоплатній основі, за винятком витрат, пов'язаних з участю у сесіях Верховної Ради України;

на оплатній основі усієї депутатської діяльності.

16. Чи має, на Вашу думку, народний депутат користуватися правом депутатської недоторканості, а також відповідними соціальними пільгами:

а) так; б) ні.

Забезпечення якості, системності і узгодженості з чинним законодавством проектів законодавчих актів, що виносяться на розгляд Верховній Раді України. Сьогодні склалася парадоксальна ситуація, за якої в державі відсутній єдиний орган, який би готував проекти законів, та відповідав за їхню якість. Ці проекти готують усі – **“кому не лінь”**, або ті, **“кому дуже потрібно”**. Найчастіше ця ноша падає на Кабінет Міністрів, чи на підпорядковані йому міністерства, що не є їхнім функціональним завданням. Та й фахівців з юридичною освітою найвищого наукового рівня там немає. Крім того, наслідком такої ситуації є так званий, **“відомчий” підхід**, коли відомство намагається нав'язати своє, нерідко спонтанне, необґрунтоване, суб'єктивне, суперечливе бачення правового врегулювання суспільних відносин і не завжди на користь громадян.

Часто **окрилені “голим ентузіазмом”**, функцію підготовки законопроектів виконують народні депутати, котрі, як правило, або взагалі не мають юридичної освіти, або, якщо окремі з них і мають цю освіту, то не найвищого наукового рівня. У народі правильно кажуть, що **на “голому ентузіазмі”**, без належного інтелекту не поїдеш, а якщо й поїдеш, то не далеко. Звідси й якість законів прямо залежить від якості Верховної Ради України, народних депутатів. Тому й не випадково **“маємо те, що маємо”** – часто низької якості, суперечливе, неефективне, заполітизоване, нерідко прийняте в інтересах економіко-політичних кланів законодавство, яке інколи викликає відомі соціальні конфлікти, гальмує соціальний розвиток.

Історичний досвід дає підстави стверджувати, що достатньо високий рівень якості законів може бути забезпечений **Державною Кодифікаційною Комісією. Найважливіші концептуальні підходи до розуміння ролі Державної Кодифікаційної Комісії України:**

1. Державна Кодифікаційна Комісія України – **єдиний державний орган**, який має бути наділений повноваженнями щодо **розроблення законопроектів** для їх розгляду на Всеукраїнському референдумі чи у Верховній Раді України.

2. Державна Кодифікаційна Комісія України **утворюється** Президентом України.

3. Державна Кодифікаційна Комісія України **утворюється у складі 40–50 державних кодифікаторів.**

4. **Державним кодифікатором** може бути особа не молодша, від 40 років, яка є: громадянином України не менше 20 років, вільно володіє державною мовою, не притягалася до кримінальної відповідальності за вчинення умисного злочину, має позитивну моральну поведінку, має науковий ступінь доктора юридичних наук та вчене звання професора.

5. **Рівень** соціально-побутового забезпечення державних кодифікаторів та гарантії їх діяльності мають бути на рівні теперішнього забезпечення народних депутатів.

6. Державна Кодифікаційна Комісія України **діє на підставі** закону України “Про Державну Кодифікаційну Комісію України”, який приймається на Всеукраїнському референдумі. Це надійно убезпечить її від можливого деструктивного впливу з боку Верховної Ради України, уможливить розробляти проекти законів, необхідних для держави, а не “на замовлення” економіко-політичних сил, що наявні у складі Верховної Ради України чи за його межами.

7. Державна Кодифікаційна Комісія України повинна **здійснювати свою роботу** відповідно до перспективного “Плану кодифікації законодавства України”, який складається на 5–10 років і затверджується Президентом України.

Право ініціювання перед Державною Кодифікаційною Комісією України питання про розроблення **відповідних змін до чинного законодавства** повинні мати: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, Національна академія правових наук України.

8. Розроблений Державною Кодифікаційною Комісією України проект закону **разом з висновком** Національної академії правових наук України має подаватися Президентові України, **який вирішує питання про його винесення** на Всеукраїнський референдум чи на розгляд Верховної Ради України.

Президент України має право повернути проект закону на доопрацювання зі своїми зауваженнями до Державної Кодифікаційної Комісії України.

9. Депутати Верховної Ради України, розглядаючи внесений Президентом України закон, **пропонують свої зміни до нього**. Такі пропозиції змін у концентрованому вигляді направляються Головою Верховної Ради України до Державної Кодифікаційної Комісії України для їх розгляду по суті.

У разі відмови Державною Кодифікаційною Комісією України щодо врахування відповідної пропозиції зміни законопроекту, вона **не може бути внесена повторно на її розгляд**.

10. Рішення Державної Кодифікаційної Комісії України **не можуть** бути оскаржені в судовому порядку.

11. Державна Кодифікаційна Комісія України **не проводить** офіційного розгляду скарг, звернень та подань тощо.

Концептуальні підходи правового врегулювання щодо розроблюваних Державною Кодифікаційною Комісією України, згідно з “Планом кодифікацій законодавства України” (**варіант**: “Плану законодавчих робіт”), проектів законів можуть ініціюватися: 1) за дорученням Президента України; 2) за поданням Голови Верховної Ради України, Уповноваженого Верховної Рада України з прав людини, прем’єр-міністра України, Голови Конституційного Суду України, Голови Верховного Суду України, Генерального прокурора України, Національної академії правових наук України.

Державний устрій. Основні концептуальні підходи до його вдосконалення:

а) **категоричне заперечення** ідеї федералізації України;

б) **укрупнення** адміністративних одиниць. Як відомо, рівень бюрократизму і корупції прямо пропорційний до кількості державних чиновників і обернено пропорційний до можливостей держави забезпечити ефективний контроль за їх діяльністю. Вихід – скоротити кількість чиновників до розумних меж. Цьому може допомогти:

1) **ліквідація областей**, об’єднання кількох областей **в край**, наприклад: Волинський край, Галицький край, Подільський край, Буковинський край, Русинський край, Таврійський край, Кримський край, Полянський край, Шахтарський край, Степовий край, з розумно чисельним штатом чиновників;

За часів УНР була розроблена реформа поділу України на Землі. Усі матеріали є в центральному державному архіві України. Вони можуть бути цікавими і корисними в частині обґрунтування такої реформи;

2) **ліквідація районів** через їх укрупнення і **утворення повітів** на території кожного краю – один повіт з трьох–чотирьох районів з розумно чисельним штатом чиновників;

3) **ліквідація сільрад і утворення волостей** – одна волость з п’яти сільрад з розумно чисельним штатом чиновників;

4) **запровадження** в кожному селі виборної посади сільського голови або старости, який діє на безоплатній основі;

в) якщо вже насправді економити гроші бюджету, то доцільно, здійснити **скорочення кількості надуманих міністерств і різних державних комітетів**, ефективність роботи яких, м’яко кажучи, сумнівна, бо їх вплив на розвиток суспільних процесів ніякий, а затрати з Державного бюджету доволі вагомі. Слід погодитись, що в умовах гострого дефіциту бюджетних коштів треба економити. Логіка підказує, що в таких умовах можна, наприклад, **дозволити в Україні наявність**

таких міністерств: Міністерство економіки, Міністерство освіти (**але не науки, бо наука не сприймає команд, вона в системі Академії наук України**); Міністерство оборони; Міністерство внутрішніх справ; Міністерство закордонних справ; Міністерство охорони здоров'я. Усі інші міністерства ліквідувати. Очевидною, є також необхідність скорочення чисельності штату міністерств до розумних меж.

Сьогодні, вочевидь, після проведення приватизації зміни політичних пріоритетів проведені на користь людей і настав час ліквідувати вищенаведені рудименти тотального контролю за громадянами і територіями, що успадковані від командно-адміністративної системи СРСР. Змінився час, змінилися суть та функції влади, і тому потреба в них відпала. Необхідно широко розвивати місцеве самоуправління на безоплатній основі.

Висновки. Отже, здійснення вищезапропонованих реформ дасть змогу істотно скоротити витрати на утримання державного апарату, знизити поширення бюрократизму і корупції.

Окреслені вище окремі тези-думки є результатом роздумів автора, як правознавця, про наболіле. Окремі з них, звичайно, “підігріті” певною мірою політичною ситуацією останніх місяців в Україні. І ще одне – не усі вони можуть бути вирішені одночасно. Філософські категорії часу і простору, як відомо, оминати не можна. Відомо ще з часів Римської імперії, що: “Peculum in mora” – “зволікання на смерть подібне”, хоча з іншого боку, – “Festina lente” – “спіши повільно”. Треба знайти між ними “золоту середину”.

Хотілося б, щоб ці тези-думки стали предметом поглибленого, творчого осмислення зацікавлених осіб і державних структур та сприяли активізації відповідної державотворчої діяльності.